

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 18/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., zastúpeného advokátom JUDr. Daliborom Kuciaňom, Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Piešťany v bližšie neoznačenom konaní a uzneseniami Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1 Nt 107/2013 zo 4. septembra 2013 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 135/2013 z 15. októbra 2013 v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2013 doručená sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt 107/2013 zo 4. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 135/2013 z 15. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), ako aj postupom Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej aj „okresná prokuratúra“) v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/183/2011 z 30. marca 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 To/46/2012 z 31. mája 2012 uznaný vinným zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona, bol mu uložený úhrnný trest v trvaní 7 rokov s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona a zároveň mu bolo uložené „*ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou*“.

Dňa 4. júna 2013 podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania, ktorú odôvodnil tým, že nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorou sa prikazovalo súdu ukladať trest odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Okresný súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 T/183/2011, pretože nezistil podmienky obnovy

konania podľa § 394 Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ na verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú neskôr doplnil prostredníctvom svojho obhajcu.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Sťažovateľ uviedol, že strata účinnosti ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona vety za bodkočiarkou v spojení s čl. 125 ústavy a s § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je skutočnosťou skôr súdu neznámou podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá napĺňa dôvod obnovy konania v predmetnej veci, a *«okresný súd nerešpektovaním a nezákonným odklonom od právneho poriadku... takto bezprecedentne porušil základné ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR (odňal mi možnosť konať pred súdom a poprel mi samotný prístup k nemu).*

Okrem toho mi porušil právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko v konaní o povolení obnovy konania riešil „primeranosť“ trestu uloženého v inom konaní iným sudcom.

Ďalšími podstatnými skutočnosťami, na ktoré sa pri ukladaní trestu prihliadalo boli moje predchádzajúce odsúdenia.

Na tomto mieste uvádzam, že pri prvom trestnom čine som bol účastný amnestie Prezidenta SR zo dňa 14. 07. 1999 a hľadá sa na mňa ako by som nebol odsúdený. Druhý trest mi bol zrušený ďalším rozhodnutím a udelený súhrnný trest pričom i toto odsúdenie bolo účastné amnestiou Prezidenta SR zo dňa 02. 01. 2013 a i v tomto prípade sa na mňa hľadá ako by som nebol trestaný. Druhá amnestia je ďalšou skutočnosťou skôr neznámou, ktorá sama o sebe alebo spolu s ďalšou (nález Ústavného súdu SR) odôvodňujú predpokladané situácie uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, najmä ak odvolací súd vo svojom odôvodnení postupoval v rozpore s neskôr publikovaným nálezom a prihliadal na trestný čin, ktorý bol následne amnestovaný.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že sa na mňa v čase zamietnutia návrhu na povolenie obnovy konania stále hľadelo ako by som bol odsúdený, a tým súd odôvodňoval

(nezákonne) primeranosť trestu uložený v pôvodnom trestnom konaní. Ak bolo rozhodnuté o protiústavnosti návetia § 41 ods. 2 Trestného zákona, žiaden takto uložený trest nemôže byť nielen primeraný, ale ani zákonný, t.j. ak polovica určenej sadzby bola v mojom prípade na základe neskôr protiústavného § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý v čase môjho odsúdenia bol súdom povinne aplikovaný, 6 rokov a 10 mesiacov, 7 ročný uložený trest je sám o sebe neprimeraný, minimálne o 2 mesiace...

Výsledkom všetkého je, že som bol odsúdený za trestné činy, ktorého trestná sadzba najprísnejšie trestného činu je v rozmedzí 3 - 8, na trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, čo je pri „prvopáchatelovi“ o 1 rok menej než horná sadzba. I keď budeme aplikovať § 41 ods. 2 Trestného poriadku (zvýšenie hornej hranice o 1/3 tretinu) trest 7 rokov je o 3 roky a 10 mesiacov viac než dolná hranica (6 rokov a 10 mesiacov) a len o 3 roky a 8 mesiacov menej než zvýšená trestná sadzba (10 rokov a 8 mesiacov), t.j. primeranosť trestu súd, ktorý „rozhodol o primeranosti“ trestu v konaní o povolení obnovy konania, posúdil tak akoby ani nález Ústavného súdu SR a ani právomoc prezidenta SR neexistovali...

Okresný súd sa absolútne nemal čo zaoberať primeranosťou trestu tak ako sa zaoberal... Na to je priestor v obnovenom konaní, čo mi však rozhodnutím súdu nebolo umožnené, čím mi bolo porušené ústavné právo na súdnu ochranu...

Krajský súd v Trnave na základe toho, že zamietol moju sťažnosť stotožnil sa s nezákonným rozhodnutím prvostupňového súdu, ktorý bol založený na svojvôli, arbitrárnosti a porušení hmotnoprávnych ustanovení...

Oba súdy vyprodukovali absurdnú situáciu, že pôvodne podľa nich nezákonný trest bol a je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a ich rozhodnutia o nepovolení obnovy konania na základe ich stále trvajúceho protiústavného postoja sú neústavné a protizákonné nerešpektujúce ani ustanovenia právnych predpisov a ani moje základné ľudské práva. Ak strata účinnosti časti ustanovenia na základe, ktorého bol uložený trest je explicitne dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, prečo teda v Piešťanoch a v Trnave to tak nie je? Úvahy o primeranosti trestu sú dôvodné až v konaní po povolení obnovy konania, ale nie v konaní o obnove, v opačnom prípade ide o postup v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR popierajúci princíp právneho štátu uvedeného v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Všetky tresty uložené na základe návetia sú po náleze Ústavného súdu SR nezákonné a táto skutočnosť je sama o sebe relevantným a obligatórnym dôvodom na obnovu konania.

Krajský súd v Trnave vo svojom rozhodnutí nedôsledne a až svojvoľne a arbitrárne interpretoval ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku...».

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy SR, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR bolo uznesením Okresného súdu Piešťany zo dňa 04. 09. 2013, sp. zn. 1 Nt/107/2013 a uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. 10. 2013, č. k. 5 Tos/135/2013-38... a postupom Okresnej prokuratúry Piešťany v predmetných konaniach, boli porušené.

II. Ústavný súd SR uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. 10. 2013, č. k. 5 Tos/135/2013-38 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

III. M. C. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000 €..., ktorému ich je Krajský súd v Trnave, Okresný súd Piešťany a Okresná prokuratúra Piešťany povinní solidárne vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Krajský súd v Trnave, Okresný súd Piešťany a Okresná prokuratúra Piešťany sú povinní uhradiť trovy právneho zastúpenia... M. C. v sume 275,94 €... advokátovi JUDr. Daliborovi Kuciaňovi..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci z dôvodu neexistencie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku, ako aj uznesením krajského súdu, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresnému súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity

právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Sťažovateľ sťažnosť podal a krajský súd o nej uznesením rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Podľa názoru sťažovateľa strata účinnosti právneho predpisu, resp. jeho časti v súlade s čl. 125 ústavy a v spojení s § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde zakladá povinnosť príslušného súdu rozhodnúť o povolení obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, v ktorom tento súd zhrnul a popísal závery uvedené v uznesení okresného súdu, obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a zistil, že sťažovateľovi v danej veci bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal a rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil jasne a zrozumiteľne. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovu konania nie je v prípade zamietnutia sťažnosti ani v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05); Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezov ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti predmetnej veci, ktoré podrobne krajský súd v uznesení špecifikoval (závažnosť trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, skutočnosť, že sa mu do uloženého trestu kumulovalo aj ďalšie odsúdenie, trestnú minulosť páchatel'a a podobne), nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce, že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste, a preto jeho sťažnosť zamietol.

Výklad ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku

opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu vyvedené v uznesení pri aplikácii relevantných právnych noriem korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003. s. 369 - 370; (m. m. IV.ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe mohol ústavný súd vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd tak sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 673/2013).

3. Ústavný súd tiež zistil, že ďalšia časť sťažnosti sťažovateľa sa vyznačuje zmatečnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu.

Odôvodneniu sťažnosti sťažovateľa takáto kvalita zjavne chýba, pretože ten v sťažnosti žiadnym spôsobom (hoci je právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) neodôvodnil porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1, porušenie čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy postupom a uznesením krajského súdu a tiež postupom okresnej prokuratúry, ktorej konanie vôbec nešpecifikoval.

Pretože sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010 a III. ÚS 238/2013).

Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Podľa ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky

právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014